

متن پرسش

سلام خدمت استاد عزیز جناب طاهرزاده: یه مطلبی ست چند وقتی ذهن من رو درگیر خودش کرده که البته می‌خواستم در نیمه خرداد باهاتون درمیون بذارم که به‌خاطر خرابی سایت قسمت نشد. آیا ما باید دید عرفانی امام خمینی رو محدود به چند کلام ایشان کنیم یا این نگاه کل زندگی امام رو در بر گرفته بوده؟ نگاه عرفانی امام را وقتی فرمودند که خرمشهر را خدا آزاد کرد یا وقتی آمریکا را شیطان بزرگ خطاب کردند به خوبی نمایان است اما چرا این دید در تعبیر امام از قطعنامه به خوبی برای ما روشن نشد! امام قطع نامه را برای کدام ساحت خودشان زهرآگین می‌دیدند؟ و کدام ساحت امام در اثر پذیرش آن مسموم گردید؟ امام برای کدام ساحت خودشان اصالت قائلند که مسمومیت آن حتی ساحت دنیایی او را تحت تاثیر قرار داده و کمتر از یکسال امام را از پای درآورد؟ و اما ائمه ما که توسط زهر به شهادت رسیدند مگر علم بر آن نداشتند؟ آیا ما حق این را نداریم که امام شهدا را شهید بخوانیم؟ آیا خداوند مزد مجاهدت کبیر ایشان را شهادت قرار نداده است؟ قاتلین او چه کسانی بودند که بعدها با وقاحت تمام به این کار افتخار هم می‌کردند؟ مطالعه پیام امام به‌مناسبت پذیرش قطعنامه کمک بهتری برای یافتن این جواب ها به ما خواهد کرد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مقام حضرت امام «رضوان‌الله‌تعالی‌علیه» به اعتبار «مداد العلماء افضل من دماء الشهداء» نه تنها در حدّ شهادت بلکه بالاتر از شهادت است و این غیر از شهادت به صورت مستقیم است که برای ائمه «علیهم السلام» پیش آمده. موفق باشید